

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΔΕΚΤΑΙ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΟΑΦΕΤΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΕΣ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 10.

ΔΑΛΔΑΠΗΣ ΦΡ. 10.

Ο Γιάνης κι' ο Μιαός,
μειλοῦνε κι' ἀποραῖς.

Μ. — Ποιῶ εἶν' ἐκείνη πού κατεβαίνει
φχαριστημένη
καὶ γελαστή;

Γ. — Εἶν' ἡ μαγέρισσα πού πάει σπῆτι,
ἡ Ἀφροδίτη
ἡ πρεσβή.

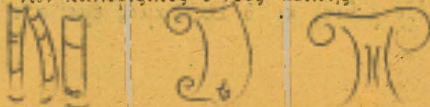
Χρυσὸ καλάθι βροστὰ καὶ τρέχει.

Μ. — Μὰ τὸ καλάθι γιατί κρατεῖ;

Γ. — Μὲς τὸ καλάθι τίς δάφνες ἔχει
τ' ἀφεντικῆς τῆς τοῦ νικητῆ.

Μ. — Ἐλα βρέ Γιάννη νὰ μὴν ἀργοῦμε
βγάλ' τὴν ώραία σου γλυκειὰ φωνή,
τὸν Κοσμετάτο νὰ τραγουδοῦμε
τὸ νέο δήμαρχο τὸν εὐγενή.

Ἄνοιγ' τὸ στόμα σου κι' ἔλα νὰ εἶπῃς
νὰν καλορίζικος ὁ νέος Πίπης.

μὲ γειῶ νὰ χαίρεται τὴ δημοκρατία
καὶ τρίτος Πίπης νὰ μὴ βρεθῆ,
νὰν τοῦ χαλάσῃ τὴν ψούχια
ἀν' ἴσως κάποτες ἀβάσκαθῆ.

Μὲ ρόδα στρώσετε τὸν κάθε δρόμο,
μὲ ρόδα εὖσομα καὶ γρασεμιά,
γιὰ νὰ περάσομε τὸν κληρονόμο
π' ὄλους μᾶς πῆρε κληρονομιά.

Ρόδα τραντάφυλλα στρώσετε κάτω,
πέστε νὰ παίζουνε καὶ τὰ βιολιῶ
γιὰ νὰ περάσομε τὸ Χαριτάτο
τὸν πρωτοσυμβουλο τοῦ βασιλέα.

Μὲς τοῦ βιολιῶνε τὸ γρίτσι, γρίτσι,
μέρα στὰ ἄθη τὰ περισσά,
θὲ νὰ περάσομε καὶ τὸν Καμπίτσι
ἐν συντροφίᾳ μὲ τὸν Κρασσά.

Νὰ ζήσης δεύτερε καινόργε Πίπῃ
γειῶ σου ζιφτέρι μου ἀληθινὸ
ὅπου τὸν ἔλαμες κοσμινοτρόπι
τὸ γέρω μπάρμπα σου τὸ σκοτεινὸ!

Μπράβο παιδάκι μου, μπράβο Πιπέτο
καὶ τὸ ἐπατήρες μὲσα στὸ πέτο
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΑΚΟ ΒΙΒΛΙΟΤΕΡΕΪΟ Σ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
ΑΛ. ΣΥΥΙΦ30101

καὶ τὸν ἐξέκαμες τὸ μαῦρο θεῖο.
Πόβερο τζιο! Πόβερο τζιο!

Ἄπο τὸ σίγουρο πούχε λιμάνι,
τὸν ἔρμο μπάρμπα σου πετὰς σκληρὰ·
τὰ βείθρα ἤνοιξες τοῦ Ἰορδάνη
κι' ἐκεῖ τὸν ἐπνίξες τὸ φουκαρὰ!

Σὲ μαύρη κι' ἄγρια ὀρμὴ πελάου
τὸ μπάρμπα ἐπνίξες μ' ἐρεθισμό,
τῆ βρηθειὰ τοῦ Μενελάου
πού δὲν ἐβάστανε λογαριασμό.

Μετὰ μεγάλης τῆς προθυμίας
τὸν Πίπην ψάλλουμε τὸ νικητὴ
καὶ τὸν Ἀνδρέα πούταν ταμίας
καὶ μὰς ἐχρέωνε εἰχως χαρτί.

Ἄπ' τ' ἀνηψίδι πούχε τὰ μέσα
ὃ μπάρμπασι διώχεται καὶ παραιτεῖ·
ἀντίο Γάσπαρη, ἀντίο Μπλίσια,
μὴ χωρατεύετε μὲ κομφετί.

Νὰ ζήσης δῆμαρχε καὶ νὰ γεράσης
καὶ νὰν ἡ μοῖρα σου πουλῆ χρυσὴ
κι' ἀπ' ἀνηψίδι σου νὰ μὴν περάσης
ὅ,τι τοῦ μπάρμπα σου κάνεις ἐσύ.

Μωρὲ πὲρ μπάκο, μωρὲ πὲρ ντιό,
τί μέρες εὐελπι κι' εὐτυχημένο!
Ῥουμάνος ἕνας, Ῥουμάνος δύο...
Εἶναι τὸ μέλλον μας ἀσφαλισμένο!

Τὸν Πίπην ἐπαινέσωμεν τὸν νέον μας τὸν ἄρχοντα
μὲ τὰ πολλὰ χαρίσματα, μὲ τὰ πολλὰ ὑπάρχοντα.
Τὸν Πίπην ἐπαινέσωμεν εἰς ὃν ἐλπίζου ὅλοι
πὼς τὸ σακάτη Δῆμο μας θὰ κάμη περιβόλι.
Νὰ ζήση χρόνους ἑκατὸ καὶ νὰν τοὺς ἀπεράση
νὰν εἰ καλὰ κι' ἄλλη φορὰ διπλά νὰ μὰς μοιράση!

Ἐμεῖς τὸν δεχόμεθα μετὰ γαρῆς ἀφ᾽ ἑαυτοῦ
κι' ἄμποτες ὅπως ἀγαπᾷ τ' ἀμπελοχώραφά του,
ἔτσι κι' ἐμὰς τοὺς ἀτυχεῖς ἐνθέρμως νὰ συνδράμη
καὶ τῆ δουλειὰ τοῦ μπάρμπα του ποτὲ νὰ μὴ μὰς κάμη.

Τῆς νίκης ψάλλοντες ὡδὴν εἰς ἕχον πρῶτον πλάγιον,
Μητάκινη συγχαίρωμεθα ἀρχιμανδρίτην ἅγιον.
Μακρῆν τὸν ἱερόπαιδα, Κρασσᾶν τῆς φαρμακείας
καθὼς καὶ Καψελίθερην τὸν φίλον τῆς εἰκίας.
Ἀνδρέαν τὸν αὐτάδελφον τὸν κεχαριτωμένον·
Μακρότεον τὸν Βασίλειον τὸν προσκεκλημένον·
Μενέλαον τὸν Μενελίχ, τὸν ἐφηβὸν ἐκεῖνον
ἐξ οὗ ἡ τύχη κρέμαται ἡμῶν τῶν Κεφαλλήνων·
Μεχμέταρον τὸν ἀρχηγὸν ὀρεῶν ἡμερωτάτων,
τὸν Μέντορα τὸν ἐμπλεων χαρίτων Χαριτάτεον,
τὸν ἰσοθίως μένοντα κλεισμένον Κολαίτην,
τὴν γηραιὰν θεράπεινα τοῦ εἰκου Ἀφροδίτην
καὶ πάντας τοὺς πρωτεύοντας τῆς Πικτικῆς χορείας
μετὰ τῆς Παπαρόζενας τῆς σεβαστῆς κυρίας.

Γ. — Καὶ δὲ μοῦ λές, μωρὲ Μακρῆ, ὁ Φούρναρης τί λέει;
Μ. — Σὰν τί νὰ πῆ ὁ φουκαρὰς! Τὴν κατοστάρια κλαίει!
Μὰ γὼ τὸν παρηγόρησα καὶ τεῦπα, βρὲ Διονύση,
θᾶχουμε κι' ἄλλες ἐκλογές· ἡ μέρα δὲ θ' ἀργήση
πού θάσαι ὑποψήφιος γιὰ βουλευτὴς καὶ παλι·
κι' ἐκεῖνος μούπε « Τσώπασε μωρὲ παλιχογαμάλη
πούνε καὶ μὲς σου καὶ ὄνειρό σου μόνο,
πὼς νὰ πουλίσαι σὰν τραὶ δέκα φορές τὸ χρόνο!

Γιὰ τοὺς παρέδρους καρτερῶ τραγοῦδα νὰ συθέσης.
Γ. — Πρῶτος ἐβγήκε ὁ γιατρός ὁ Τζώρτζης ὁ Ἰγγλέσης.
Μ. — Κι' ὁ δῆμαρχος κι' ὁ παρέδρος κι' οἱ δύο πιτυχημένοι,
κι' οἱ δύο εἶναι ἀχαμνεὶ καὶ λεπτοκαμωμένοι.
Γ. — Τὸ σκινάκι ὁ Φλοκὲς ὁ ἴεος ὁ ἐλεύτερος,
αὐτὸς ἐβγήκε δεύτερος
καὶ τώρα στὴ φοράδα του θὰ στέκεται πρῶ ντρίτος·
ὁ δὲ Τσιρόλιας βρὲ Μαρῆ
πού γιὰ κορίτσια λαχταρεῖ,
κάτι κατάρια θάφαγε κι' ἐβγήκε μόνον τρίτος.

Ὁ Δελαπόρτας ὁ γιατρός ἔκαμε τὴν τετάρτη·
ἄλλος γιατρός τὸν πρόλαβε κι' ἀνέδη στο κατάρτι.
Ὁ Σπύρος μὲ τὸν Μάκη ἔχηνται πᾶρα κάτω
ὁ Πέτρεβιτς κι' ὁ Βάλασις ἐμείνανε στὸν πάτο.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Μ. — Μωρέ χαρά σ' έπέσανε πού τούς θυμάσαι εύλους !
 Γ. — Άκουσε τώρα νά σου πώ και δεκχτώ συμβούλους.

=

Πρώτος έρχετ' ό Κοκκόλης Παναγής τού Εύσταθίου
 δεύτερος ό Γαλιατσάτος ό αγωνιστής τού θείου.
 Τρίτος έμειν' ό Λαγγούσης ό Διλήνης ό τρανές
 τέταρτος ό παντοπώλης ό Μακρής Σαβαστιανός.
 Άκολούθως ό Χρυσάφης ό τσαγκάρης με τό κάρο,
 έπειτα ό Μαγκλιθέρας πού πουλεί τό μπακαλιάρο.
 Μετά ταύτα ό Βλαχούλης τό άσίκηχο παιδί,
 και μετά ό Βασιλατος, ό Καψάλης δηλαδή.
 Ό Πανα; ό Άριστειδης άκολούθως προχωρεί,
 και κατόπι είν' ό Μπότσης πού πουλάει τό κερί.
 Έπειτα είν' ό Μαρκέτος ό γνωστός σου Θεωράκης,
 και άμέτως ό Τυπαλδος ό Φορέττης ό Γιαννάκης.
 Μετά τούτους ό Μαράτος προχωρεί ύλοταχώς,
 και κατόπι ό Μπαμπάνος ό περιφημος τριχός.
 Υστερότερα βαίίζει ό Μπόκης κανονικά
 και μετά ό Γιαννουλάτος ό υίός τού κύρ Λευκά.
 Έρχεται κι' ό Δελαπόρτας με τούς άνωθεν μαζύ,
 και τό πράγμα σταματάει στο Σωτήρη τό Ραζή.

=

Άλλά εγώ μωρέ Μακρή πρέπει νά υποθέσης,
 πώς έλυπήθηκα πολύ π' άπέτυχ' ό Κορέσης,
 γιατί ενδιαφέρμαί για κάθε συμπολίτη μου.
 Μά για φαντάσου δηλαδή κι' αυτόν τό φαμελίτη μου.
 πούθελε συμβουλίκι;
 Αυτά πού δεν μ' έχώνευαν εύρηκαν άραλίκι
 κι' έδόσανε τού συγγενή άνήλεο γιουρούσι.
 Έγώ τού τάπα βρέ Μακρή, κι' άς ήθελε μ' άκούσει,
 Έγώ χτυπάω διαρκώς τού κόσμου τά ντιφτά,
 κι' ό κόσμος πού έψήφκε άκούωντας Μελέτα,
 τό αίμα βεβαιώτατα τώρχότουσε στή μύτη
 κι' έκαμε κακιθάνατο τό μαύρο φαμελίτη.

=

Μ. — Ό κόσμος έτρελλάθηκε βρέ Γιάννη μου στα σίγουρα
 έμαύρισαν τόν Άννινο, έμαύρισαν τό Ζύγουρα,
 έμαύρισαν άλύπητα Μπουρλιόνα τό Γιαννάκη,
 αφήταν όζου τόν Κρασά, όζου τό Φοτινάκη,
 δεν έσυλλογιστήκανε κοτζάμου Κοσμετάτο
 τό Μαχάη τό Χαλικιά τόν αφήσαν στον πάτο.
 Πίδα σου λέω πράματα πού τά παραξοφάνηκα;
 δεν έμαυρε εύτε κι' αυτός πού φτάνει τά λευκάκια!

Γ. — Τώρα ν' άκούσης νά σου πώ χρυσέ μου χασομέρη,
 κ' άλλους δημάρχους νικητάς από τά έξω μέρη,
 Ό Χαριτάτος; ό γιατρός στην Παλικήν έρίζωσε
 και τού Πανάγου τού Ισχνού τό μουσι εξερίζωσε.
 Ό Σπύρος πούν πουλήσ παιδί, χιλιάδα τόν έπέρασά
 τόν Παναγή πώγέραςε
 κι' άκόμα δεν κατάλαβε με τόσα πώχει πάθει,
 πώς ή πέρουκες πνιγονται στου Ποταμού τά βεθη.

=

Στά Φρακλάτα βγάλανε τόν Παπαναστασάτο.
 Ό Μάρκος μας, πού λές Μακρή, αντίο ντέλ πασάτο !
 Τόν έβαλαν περι ματιού
 τρακόσοι Φαρακλάδες
 και τόν εκάμαν' τ' άλατιού.

Μ. — Άκούς σί μπεφρακλάδες !
 Γ. — Τού φουκαρά μας στραγαλά τώδώσανε μπατάλια
 πώπέφτανε στο πέτο του σί ψήφοι σά στραγαλία.
 Έπομονή βρέ Μάρκο μου ! Γύρισε στο κουκί σου !
 Καθόλου μή σεκλητισθής
 παρά μονάχα νά σκεφθής
 πώς κι' ό Τρικούπης έπαθε τήν ήττα τή δική σου !

=

Στά Διληνάτα πόλεμος έγινεκε μεγάλος
 και δεν μπορούσε βέβαια σέ σαρτο νάβγη άλλος
 παρά ό ξάκουστος νταής
 ό Αγαμέμνων ό Φωής.
 Δήμαρχε κύριε Φωή,
 άτρόμητο σάινι,
 όλο χαρά κι' όλο ζώή
 ή Λάμια νά σου δίνη
 πώνικησες τό Λάσκαρη, τό κόμμα τού Γιανάτου,
 κι' έκαμες και τό Μπαρτσαβιά νά πέση τού θανάτου.
 Δήμαρχε κύριε Φωή, άτρόμητε δεξούση,
 και πούς Νομάρχης θά βρεθή νά μευ σ' ανασκιντήτη !

=

Στά Βαλσαμάτα ό Γαρμπής έφαγε τό Βασιλή
 χωρίς νά λάμψη εύτυχώς κανένα κάρυφύλλι.
 Κι' αν ό Βασιλης βρέ Μακρή, μες τού βουνού τά χιόνια]
 ήτυχος εδημάρχευε από δεκάξη χρόνια
 τό παληκάρι ό Γαρμπής τό γκρά του εκαργάρησε
 και τόν έρεμαρτάρησε.
 Τού Βασιλάκη ό Γαρμπής εκόλλησε μπουρλότο
 τό σμπάρο άνησούχησε πολύ τό Μικελότο.
 Τού τό τελεγραφήσανε τού Άθου στην Ευρώπη,
 και με τό τελεγράφημα τό αίμα του εκίπη.

Ὁ Σκλάβος ἐθριάμβευσε στῆς Λειβαθῶ; τὰ μέρη
ἄλλο παλληκαρόπαιδο, τοῦ τουφεκιῦ ξιφτέρη.
Ἐφέτο πέ:σαι καμμά δὲν εἶχαν εἰ παραδες
ἐφέτο βγήκαν δῆμαρχοὶ ὄλο παλληκαράδες.

Ὁ Ρόκος γιὰ τὸ Μπότσολο ἐδούλευε ματαίως,
πρώτονε τὸν ἐνόμιζε κι' ἐβγήκε τελευταίος.
Μὴ κι' ὁ Στραβόλαιμος Μαρή, μ' ὄλον τὸν Καμηλάτο,
ἐπίσης θριαμβευτικῶς πῆγε κι' αὐτός στὸν πάτο.
Ἄλλὰ καὶ τὸ Θεόφραστο μ' ὄλη του τῆ Λακίθρα,
τὸ ἔξιψε κι' ἐκείνονε ὁ Σκλάβος; σὰ μιζύθρα.
Στῆ Λειβαθῶ ἐνίκησε ὁ Σκλάβος; τὸ σαῖν;
ὁ Νικολέτος; τῶδειξε τὸν τρόπο πῶ; νὰ μείνη.
Ὁ Νικολέτος ἔγινε φωτικῶς κι' ἀστροπελέλι.
κι' ἐπέτλησε γιὰ δῆμαρχο τοῦ Σκλάβου τὸ τουφεκί.

Στὴν γῆν τῶν ἀσπρογάλων, στοὺς Πρόνους ἀηλαδῆ,
ἔραγε τὸ Γιαννάκη ὁ Γιάννης τὸ παιδί.
Ὁ Νῶες ὁ παπούλης μὲ τὸν ἐρεθισμό,
μόλις καὶ διετάθη ἀφ' τὸν κατακλισμό.
Ἐθῶμωσε τ' Ἀρχέλι μὰ δὲν τοῦ πέρασε;
ὁ Νῶες τὸ τρομάζει μ' ὅσο κι' ἂν γέρασε.

Κουράτος ὁ Γεράσιμος ἐνίκησε στῆ Σάμο;
τὸν Καναλάτο ἔδειρε καθῶς καὶ τὸν Μπριάμο.
Τὰ ἡνωμένα κόμματα
Ζερβοῦ Καβαλιεράτου,
τᾶριζε στὰ σαρώματα
ἢ κούρα τοῦ Κουράτου.
Νῦν ὁ Κουράτος βρὲ Μαρή, γίνεται μέγας καὶ πολὺς
καὶ κατεστράφη παντελῶς ὁ Παντελάτος Παντελής
κι' ἀπὸ τῆ λύπη τοῦ χαμοῦ ἐρίνηκε σὰν ὄσιος;
ὁ δι; καὶ τρεῖς ἀποτυχῶν Κατσάρας Θεοδόσιος.

Τὸν ἀνδρεῖο Λεωνίδα,
στῆς Πυλάρου τὰ χωριά,
ἢ ἐνάντια σανίδα
τὸν ἐχτύπησε βαρειά.
Μιὰ γραθιὰ τοῦ Κατσαμπούρη,
τοῦ κατέβασε τῆ μεύρη.

Μ. — Ἐγίνηκε καὶ δῆμαρχος ὁ Κατσαμπούρης, Γιάννη;
Μὴ δὲ μὲ λες μωρ' ἀίεφὲ σὰν τί θὰ πρωτοκάνη;
Στὸν Ἀσταχὸ θὰ κάθεται τὸ στίλο νὰ τυράζη;
Στὴν Ἡπειρο θὰ βρεῖσκέται δαρμάγια ν' ἀγοράζη;
Στὴν Πάτρα καὶ στὸν Πειραιᾶ γιὰ τρίφμα θὰ τρέχη,
ἢ θὰ κλειστῆ στὴν Πύλαρο τὸ δῆμο νὰ προσέχη;
Πὶ ζῆλε τοῦ ἐπάγγελμα καὶ θέαμα ὠραίων;
ἢ καὶ τρανὸς ἐμφανιότης,

ζωέμπορος καὶ φωνιστῆς
καὶ ταύτοχρόνως δῆμαρχος τοῦ δήμου Πυλαρέων!

Εἶναι νομίζω περιττὸν τὴν ὄρα μου νὰ χέσω
γιὰ νὰ σοῦ πῶ περὶ δῆμαρχος ἐπίτυχε στὴν Ἄσσο
ἀφοῦ ὁ μέγας βασιλεὺς Βρυώνης ἐξετιθέτο.
Μ. — Ἐγὼ γελῶ μὲ τὰς κουτὸς πῶ τῶθγαλαν ἀπίθετο
ἔκανε πῶχαι μαγαζὶ πέ:ρα στὸ Σταυροδρόμι
καὶ τὸν ἐπεριμένανε κι' αὐτός δὲν ἦρθ' ἀκούρη.

Γ. — Στῆ Ἐπίσσο τί ἔγινε;
Μ. — Καλλίος νὰ μὴν τὸ μάθης!
Τὸ φίλο μας τὸν Κόκορο τὸν ἔτραξε ὁ Σταθῆς!
Ματαίως προσεπαθήσε
τὸ Σταθῆ νὰ ταμπιτῆ;
ὁ Σταθῆς τὸν ἐμάθησε
μαζὺ μὲ τὸ Μπουρίση.
Μ. — Κόκορε πῶξεκάμπισε; λαλῶντας μὲς τίς στρατές,
κόκορε φίλε πιθῆτες,
ἐγὼ δὲν τᾶλπιζα ποτὲ
πῶ; θάνα μὲν σὲ βάλουνε στὸ φῦρνο μὲ πατάτες!
Γ. — Κόκορε πῶ; τὴν ἐπαθε; Κόκορε πῶ; ἐστάθη;
νὰ σοῦ τσακώση τὴν ὄρα ὁ πονηρὸς, ὁ Στάθης!

Μοῦθνήσες μὲ τὸν Ἄφῶ,
χαρὲς νὰ περιμένω,
καὶ τώρα βλέπω τὸ ταφι
ποῦ σ' ἔχουνε βαλμένο!
Τὸ Σταθῆ ἐφθέραιζε; πῶ; θάβανες στὸν Ἄδη
κι' ἀπειναντίας Κόκορε σ' ἔφαξε σὰν κουνάδι!

Μ. — Εἰς τῆ Θηγιά περὶς ἀπ' τοῖς δυὸ ἐσῆκωσε κεφάλι;
Γ. — Ἐγινε λαθρεμπόριο, μωρὲ Μαρή καὶ πάλι.
Πάντοτες κάτι θὰ συμβῆ; στὸ τμήμα τους τὸ πρώτο;
μιὰ ἐκλογή δὲν πέρασε μὲ εἰχως μπουσουλότο!
Κι' ὅπως κι' ἂν γίνη δῆμαρχος σ' ἐτούτα τὰ χωριά,
πάντα μὲ δικαστήρια θὰ ναῦρη φασαρία.

Ἡ κ. Μαριέτα Λιβαθυνοπούλου ἀναχωροῦσά δι'
Ἀθήνας ἐκποιεῖ διάφορα ἐπιπλα διὰ πλειστηριασμοῦ
γενησομένου αὔριον ἐν τῆ οἰκίᾳ τῆς ἀπὸ τῆς 9 π. μ.
Οἱ βουλόμενοι νὰ ἀγοράσωσιν ἐξ αὐτῶν ἄς τὸ ἔχουν
ἐπ' ὄψιν των.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΕΠΙΘΕΤΑ ΒΟΥΛΟΓΕΩΝ ΚΑΙ ΚΟΡΡΗΣΙΑΝΟΣ.
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ